
Finis!
VAS Z.
D. MIKLÓS B.
ERDEI F.
CÉL
3
SZAKASITS
RÁKOSI
VARGHA B.
4
KERESKE-DELMI BANK
7
Veres P.
2
Haladás
VILÁG
6
Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP
I. ÉVF. 21. SZ. BUDAPEST, 1945. OKT. 7.
ára 15 pengő
SZÜR

Zsoldos nóta a XVII. század végéről

(Németből fordította Faludi György *)

Mink volnánk hát a foltozott
irhájú, hirhedt zsoldosok,
kiknek egészen egyre megy,
hcgy völgybe, avagy hegyre megy,
parasztra, úrra, papra megy,
bitóra, avagy babra megy
háltunk már puszta ég alatt,
kaszáltunk füt a jég alatt,
láttunk Brédában lángokat
s űztünk tíz éves lányokat,
mert mink vagyunk a foltozott
irhájú német zsoldosok.

Láttatok zsenge gyermeket,
akit a strázsa kergetett?
így verbuváltak minket is;
kaptunk páncélt és inget is,
korbáccsal vert a hadnagyunk,
így nőttünk fel s most itt vagyunk
s nem kimélünk férfit. se nőt,
falhoz kenjük a csecsemőt,
és elfoglaljuk az ágyadat.
s aztán rádgyujtjuk a házadat,
mert mink vagyunk a foltozott
irhájú német zsoldosok.

Kiirtottunk már hét megyét
s megmásztuk Róma hét hegyét,
kullogtunk őszi sáron át,
vérfürdőt vettünk nyáron át;
úsztunk már téli réteken,
s patkánymód át a Weseren,
izzadtunk lent a Pó megett,
s hörböltünk szomjan hólevet,
ettünk sáskát s döglött lovat,
s hallottunk szörnyű átkokat,
mert mink vagyunk a foltozott
irhájú német zsoldosok.

Nem ismerünk apát, anyát,
kivágunk minden almafát,
megmérgezzük a kútvizet
s azt szolgáljuk, ki megfizet;
annyit sem mondunk: jónapot!
s kinyitjuk a hordócsapot,
széthordjuk ingóságodat,
ringyóvá tesszük a lányodat,
s ha nem mondod, hogy: köszönöm!
lebunkózunk a küszöbön,
mert mink vagyunk a foltozott
irhájú német zsoldosok.

S ha egyszer majd megvénülünk
és lócánkon hülyén ülünk
s lábunkat köszvény marja már,
s nehéz lesz Frundsberg kardja már:
obsitba küld a hadnagyunk
és várról várra baktatunk,
úgy lesve, hogy a szeretet
hol nyes egy darab kenyeret
s így érünk oda, hol az út
végén azt nézi Belzebub, hogy:
hol jönnek már a foltozott
irhájú hirhedt zsoldosok.

*) *Az 1940-es évek elején a demokrácia harcosai földalatti mozgalmakba kényszerültek. Ezekben az időkben itt is, ott is szavalgatták ezt a remek Faludi-verset. Ez a vers kitűnően alkalmas arra, hogy helyes képet kapjon a nácikról az, aki eddig netán még nem kapott volna helyes képet róluk.*

Ugy, ahogy mondja

— Csudaszép ez a kép! Nem lehet jóllakni a nézésével!
— Tudom. Ezért akarom eladni.

Tragédia a víz alatt

— Ha most sem hallgat meg, kiugrom a vízből...

Gyanus

— Úgy látszik, valami zavar lehet az Elektromos Műveknél...
— Miért?
— Ki van világítva az utcánk.

Két tábla

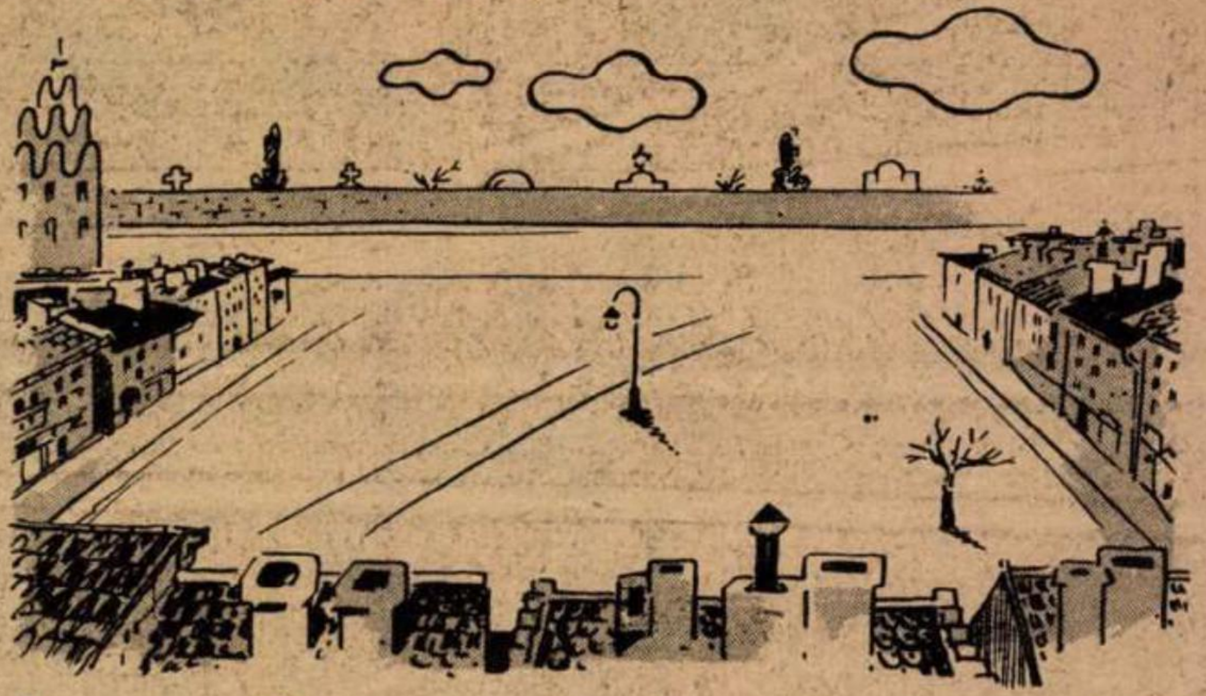
A Világ szerkesztőjének ajtaján ez a tábla van:

> *Internálási ügyekben a főszerkesztő nem fogad*

Ezekután valószínű, hogy a toloncház parancsnokának ajtaján ez a tábla van:

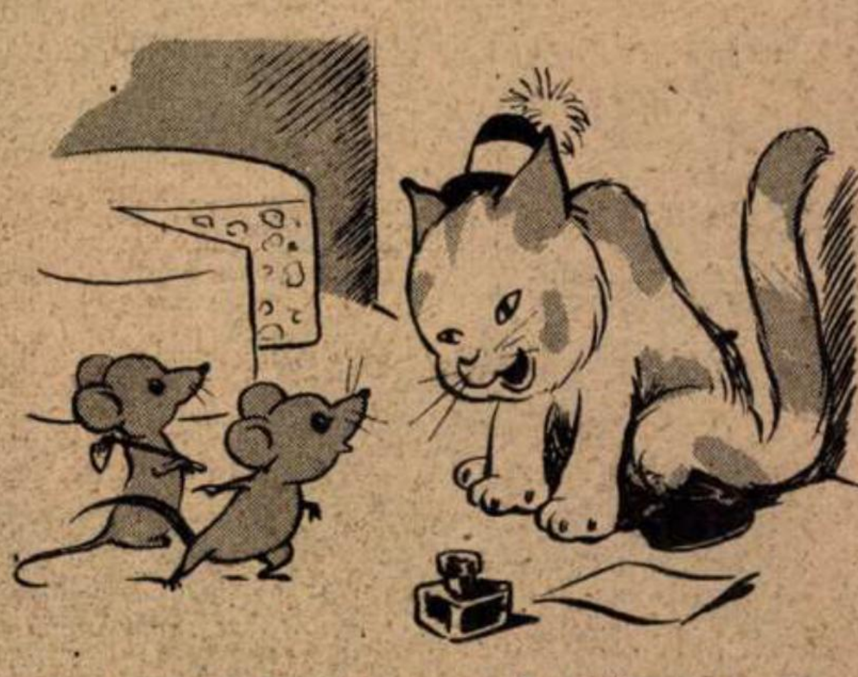
> *Verset, novellát a rendőrkapitány nem vesz át.*

RAZZIA a Teleki-téren

Átfésülték a Teleki-teret, utána csak a tisztességes kereskedők maradtak ott.

Választási küzdelem a kamrában

Választásra készült az egerek társadalma. Az egerek körében nagy volt az izgalom szerte a kamrákban. Öreg szalonnabőrök helyett új jelszavakon rágódhattak az egér-szavazók, mert mindenfelé hatalmas plakátok virítottak:

Öntudatos egér vagy? Szavazz az Ementháli Pártra.

Egy másik párt plakátja ezt harsogta:

Tiszteld a szalonnabőrt! Miránk add szavazatodat
a Kutyából Nem Lesz Szalonna Párt.

Pár nappal a választás előtt ezt közölte az egyik plakát a meglepett egerekkel:

Egér észnél légy!
Ha eszed van, ránk szavazol
a Nyugalmazott Szolgabírák és Demokrata Reakciósok Macskájának Pártja.

Cini Cini, a nótából is közismert kisegér elégedetten cincogta nagybátyjának, a bölcs Sajtrágó Salamonnak:

Ez igen! Ez kell az egereknek. Nem tudom ugyan, milyen közös céljaink lehetnek nekünk a Macska Párttal, de mint a plakátjuk mondja, csupa szolgabíró és vezérigazgató van benne, azok meg derék emberek, nézze csak meg a spájzukat.

Ez hatott. Sajtrágó bácsi, akinek amúgyis sok volt a gondja, mert egy fixfizetéses család éléskamrájában lakott, elhatározta, hogy a macskapárt mellé áll. Mielőtt azonban bemártotta volna bajuszát a tintásüvegbe, hogy odategye a keresztet a macska neve mellé, megkérdezte a macskapárt főkortesétől:

— Aztán jó lesz az nekünk, ha a macskák győznek?

— Még nekünk is jó lesz — nyugtatta meg a macskapárt kortese.

Sajtrágó Salamonnak ezekután már mindössze csak egy kételye volt:

— És mondd csak, felhagytatok már azzal a régi reakciós szokással, hogy egeret esztek?

A macskák kortese behízelgően dorombolni kezdett:

— Ilyen aggodalomra egyelőre semmi okotok nincs. Szavazzatok csak ránk, egérkéim, pártom nevében igérem, hogy megenni csak azután fogunk benneteket.

Fényes mult — Fényes jövő (?)

— Ennek nem adott a demokrácia egy cirkuszt? Egy ilyen szakembernek, aki már a 1920-as Horthy-cirkuszban is benne volt?

Ludas Matyi szavaz!

BUDAPEST SZÉKESFŐVÁROS • TÖRVÉNYHATÓSÁGI BIZOTTSÁGI TAGVÁLASZTÁS • 1945. OKTÓBER 7.

SZAVAZÓLAP

1. Nemzeti Parasztpárt

Törvényhatósági bizottsági tagjelöltek:

Veres Péter
Kovács Imre
Darvas József
B. Farkas Ferenc
Somogyi Imre

2. Magyar Radikális Párt

Törvényhatósági bizottsági tagjelöltek:

Dr. Csécsy Imre
Zsolt Béla
Dr. Kende Zsigmond
Dr. Varannai Aurél
Wesselényi Miklós

3. Dolgozók Egységfrontja: Szociáldemokrata Párt és Magyar Kommunista Párt

Szociáldemokrata Párt — Törvényhatósági bizottsági tagjelöltek:

Szakasits Árpád
Kéthly Anna
Bán Antal
Dr. Ries István
Bechtler Péter

Magyar Kommunista Párt — Törvényhatósági bizottsági tagjelöltek:

Rákosi Mátyás
Rajk László
Vas Zoltán
Kossa István
Gerő Ernő

4. Független Kisgazda-, Földmunkás- és Polgári Párt

Törvényhatósági bizottsági tagjelöltek:

Tildy Zoltán
Nagy Ferenc
Varga Béla
Dr. Oltványi Imre
Dr. Balogh István

6. Polgári Demokrata Párt

Törvényhatósági bizottsági tagjelöltek:

Szent-Iványi Sándor
Bródy Ernő
Supka Géza
Kabakovits József
Rupert Rezső

Budapest székesfőváros házinyomdája — 67400

A BESZKÁRT VÉDEKEZIK AZ UTASOK ELLEN...

Viharos interju a repülőtéren

Szálasival, Imrédyvel, Endre Lászlóval és társaival

Mi is elébementünk Szálasiéknak a repülőtérre, hogy elsőnek beszéljünk velük. Laptársainkat megelőzve, mi nem a mátyásföldi repülőtérre mentünk elébük, ahol érkezésüket várták, hanem a salzburgi repülőtérre, ahonnan szombat délelőtt ½11-kor indulniok kellett volna.

Szálasi idegesen kémlelte a felhőket.

— Vihar készül — mondta —, azt hiszem, késésünk lesz.

— Ezt már megszokták tőlünk otthon — jegyezte meg Szöllösi Naszluhác Jenő, a volt nyilas miniszterelnök —, hiszen már 1938-ban is azt mondtuk: „Jövünk" és hat évet késtünk.

— Mégis bosszant ez a pontatlanság — mondta Szálasi —, hallom, Pesten már nagyon várnak bennünket.

— Ez tény — bólintottunk —, az Andrássy-út 60-ban már minden előkészületet megtettek fogadtatásukra.

— Az Andrássy-út 60-ba visznek? — csillant fel Szálasi szeme. — Kedves ez a figyelem, hogy abba a házba térhetünk vissza, ahonnan annakidején elindultunk. Remélem, Bokor testvér, a Hűség Háza gondnoka, gondoskodott virágról.

— Ez nem valószínű — feleltük —, mert a virágkedvelő Bokor testvér már alulról szagolja az ibolyát.

— Hogy-hogy? — nézett ránk átható bamba pillantással a volt nemzetvezető.

— Ne is feleljen neki — súgta fülünkbe Imrédy Béla —, hiszen ez bolond.

— Remélem — folytatta Szálasi —, kicsinosították az Andrássy-út 60-at?

Szöllösi Naszluháchoz fordult:

— Intézkedjen, miniszterelnök testvér, hogy pipereszappannal súrolják fel a lépcsőházat.

— Meglesz — hagyta rá Szöllösi és Rényi-Schneller ex-pénzügyminiszterre tekintett:

— Lesz rá fedezetünk?

— Hogyne — bólintott letargikusan Schneller —, a fedezettel nem lesz baj: detektív- és rendőrfedezetünk biztosítva van.

— Gizikém, azaz pardon, a nemzetvezetőné őfőtestvérsége hogy van? — fordult hirtelen felénk Szálasi.

— Nézze — feleltük —, nem fogjuk bevezetni, hogy egy interju keretében maga kérdezgessen. Végre is ki csinál itt interjut, mi vagy maga?

Az ex-nemzetvezető duzzogva gombolta össze kényszerzubbonyát, mire Imrédy gyorsan hozzánklépett.

— Tessék talán engem kérdezni.

— Magát is annyira bántja, hogy a repülőgép menetrendjébe beleszólt a vihar?

— Nagyon — felelte Imrédy —, rossz ómennek tartom. Jobb lett volna, ha nem repülőgépen megyünk, hanem csodaszarvason.

— De hiszen az sokkal lassúbb. Mikor értek volna azon Pestre?

— Ami azt illeti, nekem nem volt olyan sürgős ez az utazás.

— Nekem is lett volna még kitartásom — szólt közbe Szálasi.

— Én várnék akár Péter Pálig is — jegyezte meg Jaross Andor.

— Hogy lehet ilyet még mondani is — szisszent fel Endre László.

— Miért idegesíti úgy Péter Pál? — néztünk rá.

Endre László aggodalommal nézett a jövőbe:

— Mert Péter Pálról Péter Gábor jut eszembe.

Hidvéghy Ferenc

Újfajta kisgazda ÉNEKE

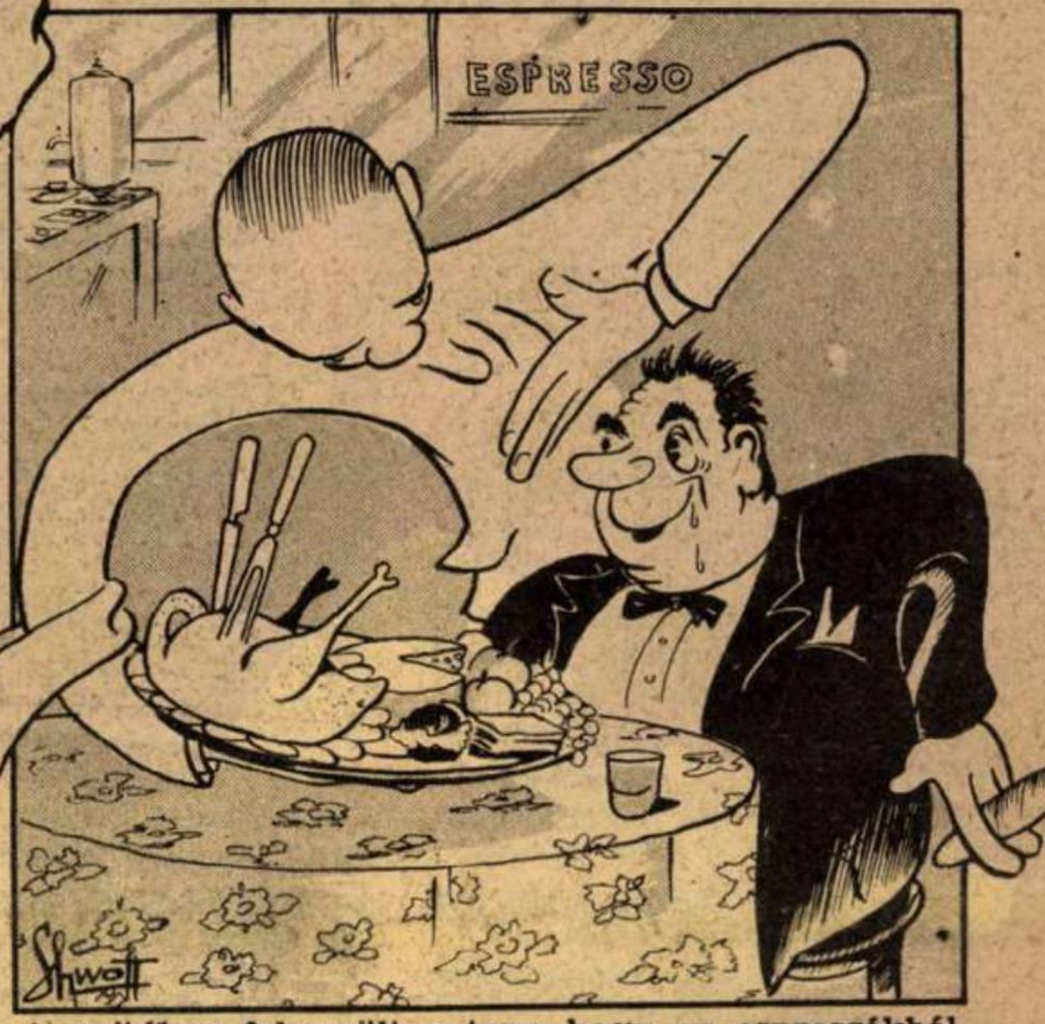
Eddig nagybirtokos voltam,
De kivágták családfámat,
Ám, amíg van talajgyökér:
Elmehetek kisgazdának.

Tudom, hogy más szelek fújnak,
Demokrata idők járnak:
Lakkcipőmre csizmát húzok,
S elballagok kisgazdának.

Kiadom a rendeletet
Az ispánnak, a kasznárnak:
Míg el nem múlt a választás
Tekintsenek kisgazdának.

Ködmönszaggal bespriccelem
Legfinomabb sportruhámat,
Míg azt hordom, ez a sportom:
Felcsaptam én kisgazdának.

Visszaveszem én a földem,
Mihelyt lehet és aztánnat:
Megsúgom a véleményem'
Csizmámmal a kisgazdának!

A sajtóban felmerült a terv, hogy az espressókból egy tál ételes népkonyhák legyenek. Sötét Ödön helyesli a tervet a következő formában.

1849. OKTÓBER 6-ÁN

— Csak tizenhármat, tábornok úr?
— Most elég, majd az unokáink 1944-ben folytatják

1001 éjszaka 1945-ben

A dzsin, aki teli zacskó aranyat hajigált be annakidején Bagdadban az alvó emberek ablakán, hogy kipróbálja, milyenek, felébredt és nagyot nyújtózkodott.

— Hát most milyen jó viccet lehetne csinálni? — kérdezte önmagától; de nem felelt önmagának, mert büszke dzsinn volt, megválogatta, hogy kivel áll szóba.

Budapestre esett a tekintete.

— Ebben van fantázia — mormogta, mert tudta, hogy itt még mindenből kisült valami; és mindenkiről is.

Fogta magát és behajított egy zsák valódi príma porcukrot egy frissen igazolt tanácsos ablakán; és várta a hatást. Örülni fog neki? Visszadobja? Nyugodtan alszik tovább? De egészen más történt.

A másik ablakon kiugrott a tanácsos.

— Ügylátszik feljelentett valamelyik baloldali, — káromkodott s futva eltünt az éjszakában.

A dzsinn vállat vont; ez magas volt neki.

— Lássuk tovább, — mondta és behajított egy zsák porcukrot egy másik ablakon. — Visszadobja? Örül neki? Egyik sem. Ehelyett dühös kövér ember jelent meg az ablakban és ráordított a megrémült dzsinnre:

— Hát a másik zsákkal mi lesz, Teofil? Kettőt fizettem ki a kaffában!

A harmadik a flegmatikus volt. Ahogy a zsák cukor koppant a padlón, ránézett és csak ennyit mondott:

— Ügyes gyerek ez a Vas Zoltán! Malvin, holnap csúsztatott palacsinta! — Ezzel a másik oldalára fordult és tovább aludt.

A negyedik helyen, ahogy bedobta a dzsinn a zsák cukrot, nagybajúszú úr ugrott ki az ablakon és hozzálépett:

— Maga hozta azt a zsák cukrot? — kérdezte.

— Igen, — mondta a dzsinn barátságosan. — Nem jár érte semmi.

— Dehogy nem, — mondta a nagybajúszú, aki államrendőrségi detektív volt, — három hónap jár, mert tízkilónál nehezebb csomagokat Pestre hozni szigorúan tilos...

Szabó Lőrinc kiadatlan verse Lóci fiáról.

Azt hittem, vége már az ügynek,
végre nyugodtan alhatok,
azt hittem, vége már az ügynek,
de Lóci váltig faggatott:
— Apa, meséld el, hogy csináltad?
Megúsztad tényleg? Nem lehet!
— Hiszen tudod, ártatlan voltam! —
mondtam és Lóci nevetett.

Nevetett és én is nevettem,
de nyugtot eztán sem hagyott,
sehogyan se ment kis fejébe,
hogy én szabadlábon vagyok.
Nevetett és azt mondta egyre:
— Meséld a dolgot! Érdekel!
Hisz úgy tanultam, aki nem jó,
az a sarokba térdepel!

Ezt mondta Lóci izgatottan
s ugrált, mint mindig, hogyha szól.
— Hát tudod — kezdtem, bízva benne,
hogy végül ő is igazol —
hát tudod — mondtam eltűnődve —
ez valami egészen más! —
s megyaráztam, hogy mi a fontos,
hogy mi a szolidaritás,

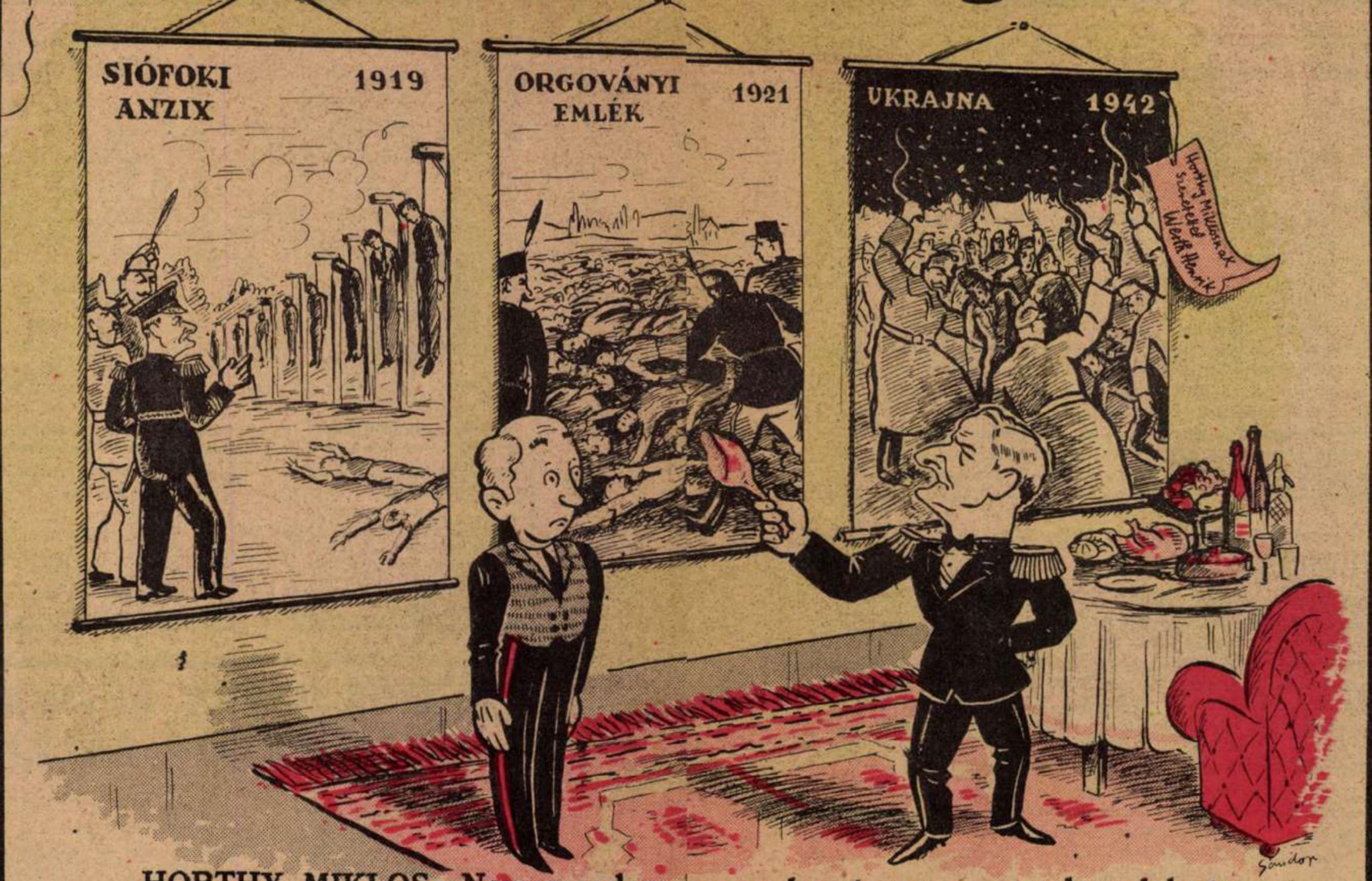
tanítottam, hogy más a rendszer
(utaltam rá, hogy így se jó)
s hogy ami tegnap Nietzsche volt még,
ma úgy hívják, hogy nicsevó,
hogy amikor a verset írtam,
még nem ismertem a vezért
és hogy Berlinben sosem jártam...
— Na látod — mondtam — hát ezért,

ezért van az, hogy igazoltak
az ujságok s az emberek... —
És Lóci szólt: — Na, hagyjuk abba,
ennyire nem vagyok gyerek...
- Hát nem hiszel? - Nem! - De ha mondom!
— Akkor meg pláne nem hiszem! —
ezt válaszolta tiszteletlen
és hozzátette még: — Hiszen

tegnapelőtt még te se hitted,
hogy ezt megúszod szárazon... —
így feleselt rám össze-vissza
és én mérgemben már azon
töprengtem, hogy elverjem érte
s az ügyre pontot így tegyünk,
de aztán csak megfeddtem érte,
hogy legalább kvittek legyünk.

Valahol Nürnbergben...

HORTHY MIKLÓS: Nem mondom ám, a koszt nem rossz, de valahogy unatkozom itt. Nézze meg ki voltam én: Magyarország kormányzója!

Hazafiasság

— Nem érdekes, hogy valamennyi nyilas vezető életben van, egy sem lett öngyilkos?

— Gondolták, úgyis annyi áldozata van a hazának, szükség van erős férfiakra!

Legújabb!! **Legújabb!!**

Riadalom a Kőső-utcában

Atombomba a paradicsomlevesben?

Tegnap délután nagy riadalom támadt a Kőső-utcában. A riadalom oka egyrészt a túlfűtött politikai légkör, másrészt Csepelka Rezsőné, aki s koltozva jelent meg a ház folyosóján.

— *Atombombát találtam a paradicsomlevesemben!* — kiáltotta magánkívül.

Szerencsére akadt egy frontviselt ember, aki megállapította, hogy az, amit Csepelkáné atombombának nézett, nem egyéb közönséges nokkedlinél.

Az esetnek folytatása nem lett, mert illetékes hely úgy találta, hogy az esetért az amerikaiak a felelősek, akik nem tették közzé az atombomba részletes leírását.

Megoldódott a Szabó Lőrinc-vers rejtélye?

Mint ismeretes, Szabó Lőrinc, legutóbbi népbírósági tárgyalásán

nem sikerült

megállapítani, hogy kihez írta a „Vezérhez" címü ódát. A tárgyalás közönsége a tárgyalás után még sokáig együttmaradt és redőkbe ráncolt homlokkal járkált fel és alá: ugyan ki lehet a Vezér, akihez Szabó az ódát írta. Több érdekes feltevés alakult ki:

1. Hannibálhoz, a púnok vezéréhez írta, aki 1928-ban már nem élt. Minthogy a vers 1928-ban íródott, ennek a feltevésnek nagy a valószerüsége.
2. Szabó Lőrinc az ódát Attlee-hez, az angol munkáspárt vezéréhez írta.
3. Töhötömhöz írta, a Hét Vezér egyikéhez.
4. Szabó Lőrinc szenvedélyes sakkozó. Ódáját a

sötét vezérhez

írta.

Ez utóbbi majdnem fedi a nagyközönség nézetét is. A nagyközönség tudniillik úgy véli, hogy Lőrincünk az ódát a

legsötétebb Vezérhez

írta.

Taszajtó Nagy Gergely
esete a földigényléssel

— Minek örüsz úgy, Gergely?

— Ën ne örünék? Ritka nagy szerencse ért.

— Nocsak.

— Biza. A svábok eligényüték elülem a födet.

— Bolond vagy te, Gergely.

— Vagy kituggya. Az úgy vót Péter, hogy beattam a födigénylésemet. No mondok, mast kösd fö a pantallódat Gergely, mer lesz itt föd doszt. A födosztó bizoccságba három magyar nemzeti sváb ült, a elnök meg a jedzö úr vót. Menek be a jedzö úrhon, derék egy sváb ember az, csak éppenhogy bitang, piszkos gazember, dehát egy svábtu mán ez is szép. Hát ott fekszik a jedzö úr hasmánt a födön s kukorékol. Aggyisten, jedzö úr, mondok, erre elkezdi a Dájcsland-nótát éneküni, de érzéssel s igen szépen. No, gondolom, emmost nyilván nem ér rá s menek kifele, de csak utánam kajabál a jedzö úr, hogy aszongya, nem kapsz födet Gergely, most csak a magyarok kapnak, hallod, a Fater Franci, a Krikszkraksz Pepi, meg a Mutter Szepi. Igy igasságos, mondok s menek kifele. Akkor behij a szomszéd szobába a jedzöné, a szép darab csámpás asszon, hogy aszondi, no mi járatban van, Gergely? Mondok, föd kéne. Aszongya, egyéb nem kö? S néz a szemembe méjjen. Abszolut ember vagyok, ismerhecc, Péter, megragattam mingyá az alkalmat, mondok, dehonnem galambom, eszem a lelkit, gazdasági szerszám is kéne. Aszongya, nagy csacsi maga, Gergely, hát nem teccem magának? Mondok, dehonnem, pont ujjan n nézése a naccságának, akar a Julcsa tehenünknek, meg a formája is olyas. Aszongya, hát nem szeretne megcsókulni? Mondok, dehonnem, csak gusztusom nincs hozzá. Nagy marha, maga Péter, igy ö, szecska kell az ijjen embernek, nem föd. Na, gondutam, most má alighanem el lesz nékülem s mentem haza. Kérdi Piros otthun, lesz föd, Gergely? Mondok, aligha lesz, mer nem akartam megcsókoni a jedzönét. Erre csak elfakad sirva a Piros, aszongya, szöröncsétlen egy asszon vagyok én, hogy ijjen tutyimutyi uram van, kendet mindig csak kifiruncvancigojják s rí akar a záporessö, hogy aszongya, ládd-e, Gergely, má ki is csinyátam az anyámmal, ha meglesz a föd, hozzánk gyün lakni, oszt mast nem lesz belüle semmi. No, mondok, ládd-e Piros, igaza van a biblijának, az erényesség azér csak megleli a jutalmát a födön.

Bartók Béla

A mennybe megy Bartók Béla.
„Jöjjön" — intenek feléje.
„Hiszen már az életében
Mennyei volt a zenéje..."

Vargha maradi a kaptafánál

MARX: - Látod Frigyes, mit nevez ez a szónok polgári életformának?

Megdöbbentő visszaélések a választói névjegyzék körül
Ami a Magyar Nemzetből kimaradt

Saját megdöbbent tudósitónktól

A *Magyar Nemzet* egyik legutóbbi számában megdöbbentő adatokat közöl a választói névjegyzék körüli visszaélésekről. Elhatároztuk, hogy mi sem maradunk tétlenek és beszerzünk néhány adatot, melyek döbbenetben vetekednek a Magyar Nemzetével. Reméljük, hogy kölcsönös döbbentéseink hozzájárulnak a helyzet tisztázásához.

Megkérdezzük tehát az illetékesektől, miért maradt ki a névjegyzékből *dr. Gamásni* Alajos köz- és váltóügyvéd, aki pedig már csak azért sem gyanúsítható nyilas bünrészességgel, mert a lakók egybehangzó vallomása alapján még 1928-ban elhúnyt kétoldali tüdőgyulladásban. Kik állnak e sötét ügy mögött?

Hogyan lehet az, hogy a Külső-Pacsuli-utca 117. számú házának 2500 lakója közül mindössze kétezerkétszázat minősítettek szavazó-képesnek, holott a szembenlevő óvoda hivatalos névjegyzéke szerint csak a 8 éven aluli gyerekek száma meghaladja a hatszázötvenet. Ki érti ezt? Mert mi nem.

Végigkisértük az egyik választót kálváriás útján egészen a fellebbezési bizottságig, ahol azt a megdöbbentő kérdést tették fel, melyik pártnak a tagja?

Az illető természetesen megtagadta a választ, mire kizárták a névjegyzékből. Ez az eset már nem is orvosolható, mert az illetőt azóta letartóztatták a nyilas összeesküvésben való részvétel miatt.

Se szeri, se száma az ilyen és hasonló eseteknek. Ugyanakkor börtönviselt emberek gyakorolják választói jogukat, például *Rákosi* Mátyás, *Vas* Zoltán, holott köztudomású, hogy kommunista szervezkedésben vettek részt, ahelyett, hogy előfizettek volna a Magyar Nemzetre, melynek előfizetési díja mindössze havi 400 pengő, mindaddig, míg a benne közölt cikkek következtében az infláció nem ölt súlyosabb méreteket.

— vas.

A Magyar Állam előszobájában

LUDAS MATYI: Wertiméneké igen, de ezeknek nem sürgős a nyugdíj?
EGY HANG A MAGASBÓL: Nem, ezek régi özvegyek, már megszokták...

SOMOGYI SIRÁMOK

[Vidovics főispán úr emlékkönyvébe]

Somogyország kiskirálya
Vidovits,
Hozzá stílust, föispán, ne
Idomits.

Kis-gazda, de nagy-úr ő a
Megyében,
S a batyuzó nincsen neki
Kegyében.

Engedélyez tíz kilót a
Rendelet,
De ő így szól: „Halt! Sanyarú
Vendelek!

Ami törvényt a miniszter
Komponál,
Tinektek az, bizonyára,
Imponál.

De hogy étel pestieknek
Is kijár,
Tagadom én, a somogyi
Kiskirály!

Zsírunk, búzánk, pesti kófic
Vegye meg?
Akkor inkább a radai
Rosseb egye meg!"

KUN PÁTER: Milyen kár, hogy fakasztottak. Én lettem volna a legméltóbb pap ehhez a bűnbánathoz.

Nyilas mult a kapu alatt

— Kőszeghy Tibor dr. a nyilas időkben a Hűség Háza orvosa volt: ő szállította a hungarista légiónak a golyófogó embertömeget és tudod, ma mit csinál?

— A Népbíróságon pihen babérain?

— Nem. Rendelőorvos Budán.

— Ezért nem kell elítélni a doktor urat. Talán éppen a Hungarista légióba besorozott ágyútöltelékből megmaradt négy-öt embert kezeli.

Bölcs ember

— Nekem micsoda orrom van!

— Na?

— Tudtam, hogy ezen a héten drágább lesz a Ludas Matyi. A mult heti számból huszat vettem.

Öröm a háznál

— Na, végre elvetettem a téli fűtés gondját...

— Csak nem kapott szenet!?

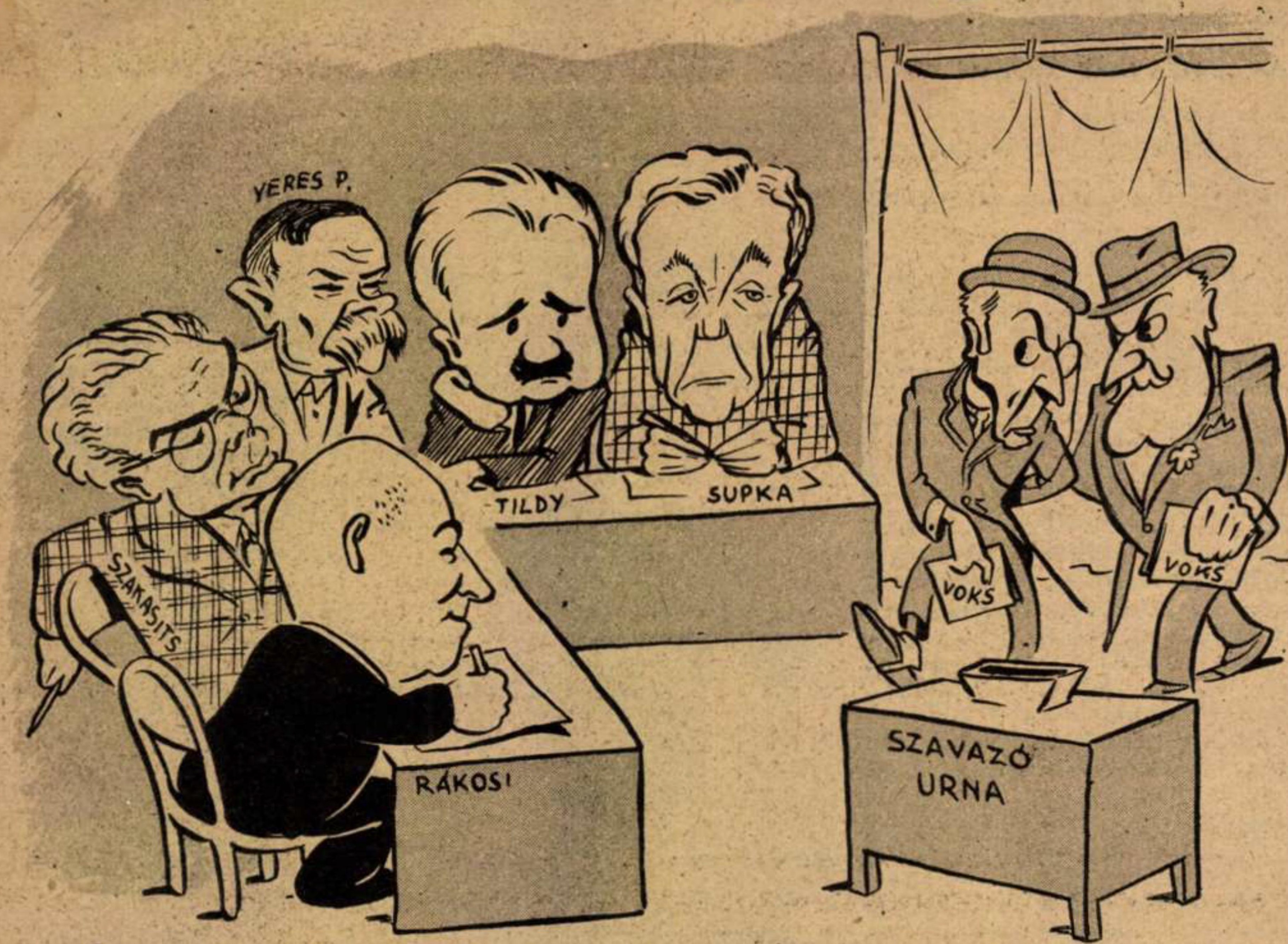
— Azt nem. De nem gondolok a hidegre.

Rátarti menyecske

— Na, mi van eladó, menyecske!
— Nem eladó ez, cseréini jöttem!...

Szavazóhelyiségben

— Igen, igen, titkos a szavazás, de azért mi tudjuk, hogy ezek kire fognak szavazni.

Drágák a kávéházak – megáll az élet

A napilapok közölték, hogy 50—300%-kal drágultak a kávéházi árak. A főváros dolgozóinak körében nagy riadalmat keltett ez a hír. A Ludas Matyi munkatársa körinterjut csinált az érdekeltekkel erről a tragikus eseményről. Íme a nyilatkozatok:

DOLLARY DÉNES:

— Szörnyű, kérem! Hovatovább olyanok lesznek az árak, hogy a dolgozók a munkahelyükre se mehetnek el. Most képzelje el kérem, innen már

csak egy lépés,

hogy a bányászoknak felemelt belépődíjat kelljen fizetniök azért, hogy a bányába jussanak. A kávéházi árak drágulása sok szerencsétlen embert arra fog kényszeríteni, hogy

lemondjanak

a feketézésről. Miből fognak akkor ezek a

szánalomraméltó páriák

a bárokban pezsgőzni? Észnél legyünk, uraim, kíméljük

a tisztes ipart.

Nem vesz véletlenül háromszáz Napcsit, Ludas szerkesztő úr?

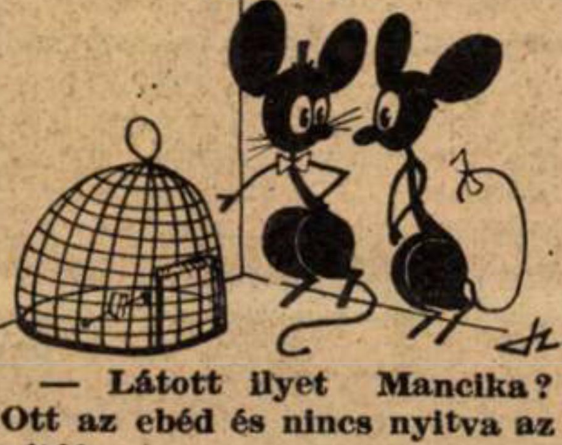
JAMPEC OTTKOKAR:

— Nem találok kifejezést a felháborodásomra! Megdrágították a kávéházat, ahol megpihent és felüdült az egész napi alvásban elcsigázott test és lélek! Inkább a másodrendű szükségleti cikkeket drágították volna meg, például a kenyeret, hiszen a legtöbben ma úgyis kalácsot esznek Pesten.

KOTLÓ PIPI:

— A kávéházak áremelése engem is súlyosan érint. A mult hónapban kétszer is magam fizettem ki a kávéházi cechemet. Azt megértem, hogy nem kímélik azokat, akik feketén élnek, dehát én már hónapok óta szökén élek. Ne lássak többé smucig férfit, ha ezt ki lehet bírni.

Pech

— Látott ilyet Mancika? Ott az ebéd és nincs nyitva az ajtó!

És Marika visszatér...

Eredeti filmtéma, demokratikus fordulatokkal

Irta: Bihari László

Vera férfiasan érzelgős, egyszóval valódi életszagú kislány volt. Istentől elrugaszkodott kacagó tehetsége olyan, mint az a napsugaras internálótábor, melyről történetünk szól. Ugyanő tartja el őszülő szüleit is, mialatt nagyapja súlyos műtét előtt áll. Az öreg úr bokasüllyedése ugyanis az évek folyamán oly nagy mértékben fejlődött vissza, hogy a híres sebészprofesszor hajlandó féláron megoperálni.

A reakciós főispánról közben kiderült, hogy mikor a Dunántúlról Németországba menekült, az nem ő volt, hanem az ikertestvére. A véletlennek ez a szerencsés összjátéka bírja rá Sárikát arra, hogy sürgősen megpályázza a lebombázott elemi iskola ilymódon megüresedett katedráját. Váratlanul felbukkan a derék iskolaszolga és megsúgja Micikének az érettségi tételt, amelyből szintén nagy komplikáció ered. A téma szerzője a rendezőre kell bízza, az ebből önként következő és számtalan helyzetkomikumot magábanfoglaló tragikus jeleneteket.

A szerelem mindent elsöprő gátja most már nem ismer határt és Géza megkéri Ibolyka kezét a mitsemsejtő iskolaszolgától.

Az ifjú pedellus egyetlen semmitmondó „igen"-nel válaszol. ámde a két meglett férfi beszélgetése a Balaton körül folyik, miközben több demokratikus probléma terül asztalra, rendezés szerint. Séta közben a felvevőgép hátulról követi őket, midőn utolsó pillanatban egy roham-munkásgörlcsapat közeledik, s egy láthatatlan kórus a „Hajhó, hajhó, szteppelni, de jó" című közismert munkásinduló vérforraló szövegét énekli.

Gizi szórakozottságból megfeledkezik főúri rangjáról és beáll pincérnek egy espressóba, majd félóra múlva beugrik a kiütéses tífuszban lebetegedett énekes primadonna szerepébe és nagyhatású tapsorkán keretében eltáncolja Ady Endre „G ó g és M a g ó g" című hatalmas költeményét.

Szerző most áttér a tévedésekre!

E célból Béla csalhatatlan ösztönére hallgatva — torkonragadja Zsuzsit, aki megcsalta őt a főispánnal, de azonnal elengedi, mihelyt ráeszmél, hogy a főispán tulajdonképpen senki más, mint maga Tivadar, az iskolaszolga jelmezében.

Vince, okulva a történteken, szó nélkül agyanlövi a felgyógyult primadonnát, aki boldogan kér bocsánatot gyilkosától, mikor Vince helyreigazító nyilatkozataiból kiderül, hogy azzal a Szegvári népügyésszel azonos, akit homályos kijárási ügyei miatt az igazolóbizottság vezetőállásra alkalmasnak talált.

A történet befejezése után nagy fordulat alakul ki és az összes feszültség felrobban, — ugyanis, amikor a közönség rájön, hogy a címben említett Marika nem térhet vissza, mert a filmben egyáltalában nem szerepel: elragadtatásában apróra töri a mozi berendezését.

És éppen ez a döntő körülmény különbözteti meg szerző remekművét a világhírű amerikai filmek jólismert, unalmas heppiendjétől!

Copyright by Ludas Matyi.

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten. XIII.

KUKSI ÉS A VÁLASZTÁS

Kuksika egy plakát előtt
Azt olvasta izgalomban:
„Szavazzon a Piti Pántra!
Ne habozzon, menjen nyomban!"

Alig haladt néhány lépést,
Újabb plakátokat látott,
Ezt harsogták nagy betűkkel:
Támogasd a Piti Pártot!

Elvitték őt ebédelni,
Két fogás közt közrefogták
És kérlelték, hogy ha szavaz,
A Piti Párt kapja voksát.

Kuksi megtörölte száját
S szólt (míg főzték őt ott nagyban):
Olyan szamár mégsem vagyok,
Hogy voksomat rátok adjam.

Az érdeklődés homlokterében

(GRAND-GUIGNOL)

Minthogy az utóbbi időben nem tartok komornyikot, tegnap délután fogtam a másik ruhámat azzal, hogy leviszem a szabóhoz vasaltatni. Már egészen közel voltam a szabóhoz, amikor egy középtermetű, köpcös ember elém állt és a ruhára mutatott:

— Eladó?

— Legkevésbé sem — mosolyogtam udvariasan és ki akartam kerülni, hogy tovább siessek.

— Adok érte harmincezret —, így ő és elém állt.

— De ha mondom, hogy nem eladó, uram. Hagyjon utamra menni.

Ekkor megállt egy másik pasas mellettünk.

— Mennyit kér érte? — kérdezte a köpcöstől, a ruhámra mutatva.

— Harmincezerért nem adja — mondta a köpcös az új pasasnak, aki erre a fejét csóválta és rámnézett:

— Adok érte harmincötöt.

— Node, uraim... Nem eladó.

Két újabb alak állt meg, úgy, hogy most már körülvettek. Az egyik új alak megkérdezte a régebbi pasastól:

— Mennyit kér érte?

— Harmincötért nem adja.

— Le kellene bunkózni az ilyen árdrágítókat! — jelentette ki szenvedélyesen a hatodik, aki közben szintén odaállt közénk.

— Igaza van! — kiáltotta egy szemüveges nő —, ezek azt hiszik, hogy egy ruha árából házat lehet venni! Csak lebunkózni az ilyeneket!

— De kérem — tiltakoztam ijedten —, itt egy félre...

— Ide hallgasson — fojtotta belém a szót a feketebajuszos és megragadta a karomat — negyvenezer! Adja, vagy nem?

A hangulat fenyegető volt, rémülten pislogtam rendőr felé, de semerre sem láttam. Valaki az öklét rázta az orrom előtt. Egy másik — ha jól emlékszem, sportsapkás fiatalember — lekapta a kalapom a fejemről.

— Ideadja kétezerért? — kérdezte és sapkáját levéve, felpróbálta a kalapom.

— De, kérem — tiltakoztam —, adja csak ide azt a ka...

Vastag embergyűrű közepén álltam. A gyűrű persze csak egyre vonzotta a többieket. A hátsóbb sorokban már ágaskodtak az emberek. Mit árulnak? Mi van eladó? — ezt kiáltozták.

Pillanatok alatt elterjedt a híre, hogy negyvenezerért nem adom a ruhát. Valaki az esernyőjét rázta felém:

— Rendőrnek kellene átadni az ilyet! Azt hiszi, hogy annyit kér, amennyit akar?

Erőtlen szavam elveszett a nagy zsivajban. A kalapom már tőlem a harmadik sorban állók kezében volt. Most láttam csak, hogy egy idős úr a nyakkendőmet hajtogatja össze és készül zsebrevágni.

— Négyszáz, rendben van? — kérdezte és a pénztárcája után nyúlt.

— A kalapom! A kalapom! — kiáltoztam kétségbeesve —, az az egy kalapom van!

Senki sem hallgatott rám. Lökdösték egymást, szidták a drágaságot. Valaki mindenáron le akarta venni karomról a ruhámat. Egy asszony lihegve odafurakodott:

— Mutassa azt a libát — mondta —, megveszem!

A helyzet már elviselhetetlen volt. Rettenetes nagyot ordítottam és fogvicsorgatva nekiestem a tömegnek. Nagy keservesen kivágtam magamat és futva eljutottam a szabóig.

Ott egyszerre csak éreztem, hogy fázik a lábam. Lenézek, hát nincs rajtam harisnya.

Hogy a fenébe tudták levenni, máig sem értem.

Tabi László

A legingyenebb humor
avagy
én sem vagyok azonos

A Kis Ujság csütörtöki számában olvastam ezt:

NYILATKOZAT

Dr. Mindszenti Ödön operaénekes és Mindszenti István hangversenyénekes kijelentjük, hogy nem vagyunk azonosak azzal a Mindszenti Istvánnal, aki a mult év őszén a Rádió által is közvetített Hungarista-hangversenyen konferált.

Dr. Mindszenti Ödön
Mindszenti István

E nyilatkozat olvastára mélyen gondolkozóba estem és leszögeztem a következőket:

1. A nyilatkozó testvérpár, mint *két* ember, nem tévesztendő össze a konferáló Mindszentivel, aki csak *egy* ember. Ha tehát a két Mindszenti szembejön velem, nem mondhatom elhamarkodottan: „ez a két ember az a bizonyos Mindszenti István".

2. Részeire bontva a testvérpárt: *a)* Mindszenti Ödön nem azonos Mindszenti Istvánnal. Ez hihető. Kovás Samu sem azonos Mindszenti Istvánnal. Ödönnek tehát kár volt nyilatkoznia, mert ő ab ovo nem vesz részt a játékban. *b)* Mindszenti Istvánról, aki most nyilatkozik, csak annyit tudok hogy Mindszenti Istvánnak hívják. Pontosan ennyit tudok a *másik* Mindszenti Istvánról is. Eddig egy Mindszenti Istvánt sem ismertem, most egyszerre kettőt is ismerek, de csak annyit tudok róluk, hogy nem azonosak egymással. Holott ez egészen természetes, mert ha azonosak volnának, akkor csak egy Mindszenti István volna. De éppen mert kettő van belőlük, adva van a garantált összetévesztés. Ha valahol megismerek egy Mindszenti Istvánt, nyugodtan hihetem, hogy az a *másik* Mindszenti István. De még mindig nem fogom tudni, hogy a *konferáló-e* a *másik*, vagy az énekes. Vagyis, hogy az a Mindszenti, akit megismertem, bánja-e, ha összetévesztem a másikkal, vagy nem bánja. De a legnagyobb tragédia akkor következik be, ha történetesen megismerek egy *harmadik* Mindszenti Istvánt, aki *sem* konferanszié, *sem* hangversenyénekes. Erről az egészen szimpla Mindszentiről azt fogom hinni, hogy azonos az egyikkel vagy azonos a másikkal. Csak arra fogok gondolni, hogy ez a Mindszenti kizárólag önmagával azonos

A mindszentijit az ilyen komplikált ügyeknek! Igazán nem volt könnyű megértenem. De megértettem.

De az is lehet, hogy nem értettem meg, csak összetévesztem magam valakivel. (t.)

A technika haladása

— Milyen korszerű lett a Kisgazda Párt propagandája.

— Hogy-hogy?

— Pokol gépesítették.

Rövidáru-üzletben

— Hogy ez az ezeryardos cérna?
— Nyolcszáz pengő.
— Adjon belőle huszonöt centit.

Felszállott a páva...!

Fölszállott a páva a városházára,
Demokráciának felvirradására.

Munkáspárti lapok, tisztafényű tollak,
Hírrel hirdessétek: másképpen lesz holnap.

Másképpen lesz holnap, ha szavazunk végre,
Győztes munkásarcok kacagnak az égre.

Új szelek nyögetik Pest-Budán a fákat
És a reakciós régi figurákat.

Rákosi, Szakasits vezet minket már itt
S velük a mi hitünk valósággá válik.

Új láng csap fel mostan Vas városházára,
Reakciósoknak szomorodására.

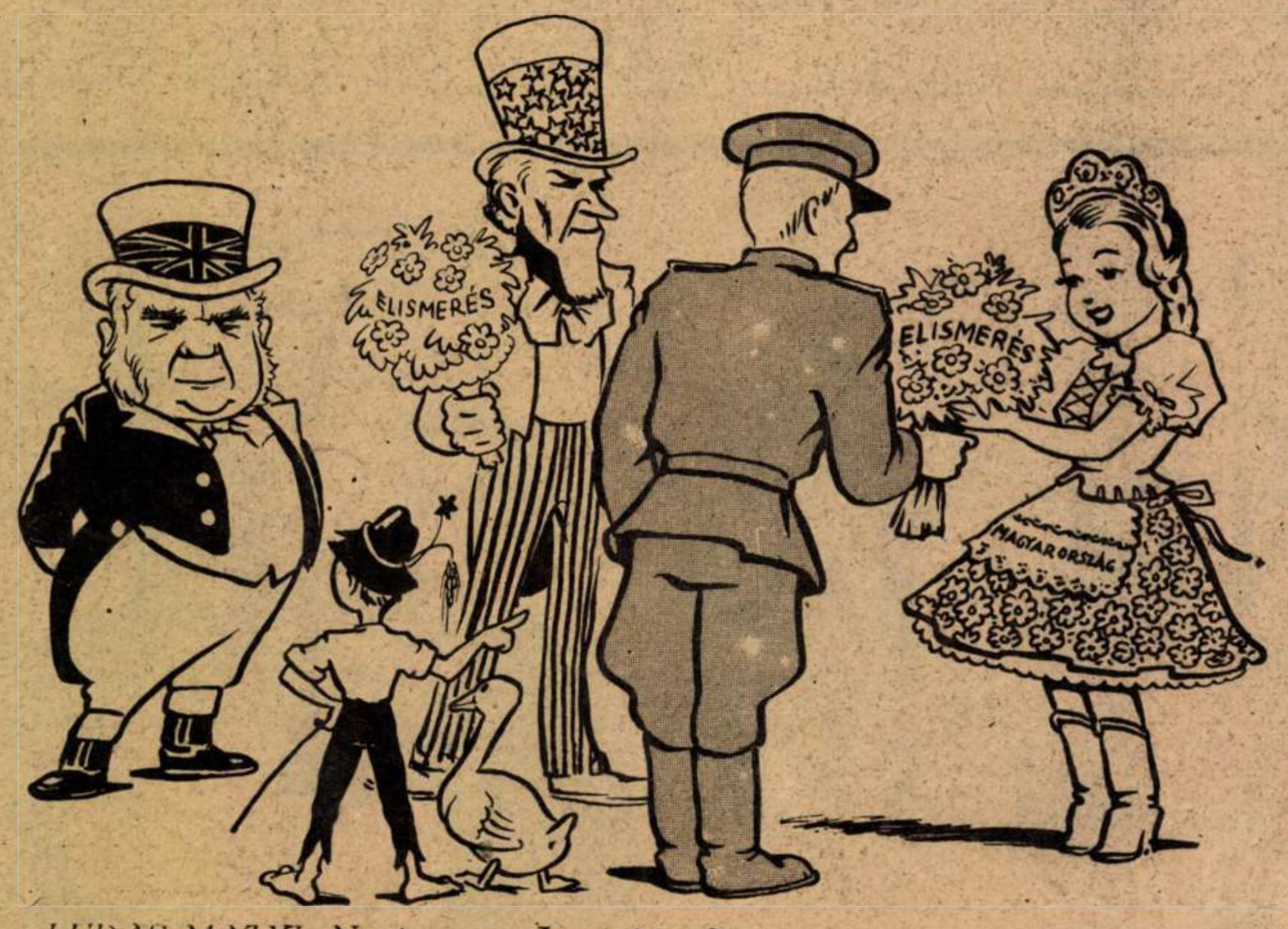
Akik Szálasival nyugat felé mentek,
Nem lesznek itt többé leigazolt szentek.

Nincs talaja már a régi zöld igéknek,
Elég volt már ebből örökre a népnek.

Fölszállott a páva a városházára:
Szavazz hát a közös munkáspárt-listára!

Jobb késõn...

LUDAS MATYI: No és maga, Jonny bácsi?
JOHN BULL: Egy ilyen koros úrnak több idő kell ahhoz, hogy elhatározza magát!

Mit szólsz hozzá kérlekalásan

hogy vasárnap az urnák elé vonul Budapest?

— Mi lesz, kérlek? Már megint valami gyermeknap?

— Dehogy gyermeknap, kérlek. Most nem pénzt fog az ember az urnába dobni!...

— Hát azt hiszed, kérlek, hogy gyermeknapon pénzt szoktam beledobni?

— Hát szóval most vasárnap szavazás lesz. Az első demokratikus választás, általános és titkos.

— Ha titkos, akkor te honnan tudsz róla, kérlek?

— Benne volt, kérlek, az összes lapokban.

— Na ja, kérlek, Pesten nem lehet semmiféle titkos dolgot csinálni.

— Mondd, kérlek, a kommunisták 3 éves tervét se olvastad?

— De elkezdtem olvasni, de én nagyon nehezen értem meg az ilyen komoly dolgokat, úgy, hogy lassan megy. De el fogom olvasni.

— Mikorra gondolod elolvasni, kérlek?

— Ez körülbelül egy ötéves terv nálam...

— Es mit szólsz hozzá, kérlek, ha közben a 3 éves tervet végrehajtják?

— Az nagyon jó lenne, kérlek, mert akkor már egyáltalán nem kellene elolvasnom...

— De abban a tervben rólunk is szó van. Hogy kisöprik a reakciót.

— Hol van itt mirólunk szó, kérlek?

— Hát te nem tudod, kérlek, hogy mi reakciósok vagyunk?

— Miért vagyunk mi reakciósok, kérlek?

— Mert mi nem vagyunk dolgozók, kérlek.

— Én a magam részéről az vagyok, kérlek. Jövő héten lesz a tárgyalásom a Népbíróságon és most ebben az ügyben dolgozom.

— Hiszen akkor te is beléphetsz a munkásegységbe, kérlek.

— Azt nem lehet, kérlek. Én speciális eset vagyok. Minden más dolgozó azért dolgozik, hogy kapjon valamit.

— Na és te, kérlek?

— Én azért dolgozom, hogy ne kapjak semmit. Szervusz, kérlekalásan...

Megindult a kíméletlen harc a csempészbandák ellen. A csempészszervezet díszelnöke a következőkben vázolta a helyzetet:

— Fel vagyok háborodva. Hát már csempészni se szabad? Mindenki boldog, ha egy üzletet, vagy egy fürdőszobát csempéznek, a csempézőket dicsérik, minket meg üldöznek. És mindez miért? Egy nyavalyás z betű miatt! Hát érdemes élni, jó uram? Mi? Aszongya, hogy nem ez a lényeg, hanem az, hogy mi zsírt, meg lisztet viszünk ki? Hát próbáljunk üzlethelyiséget meg fürdőszobát kivinni. Szomorú ez, kérem. Kicsempészik az emberből az életkedvét ezek a dolgok!

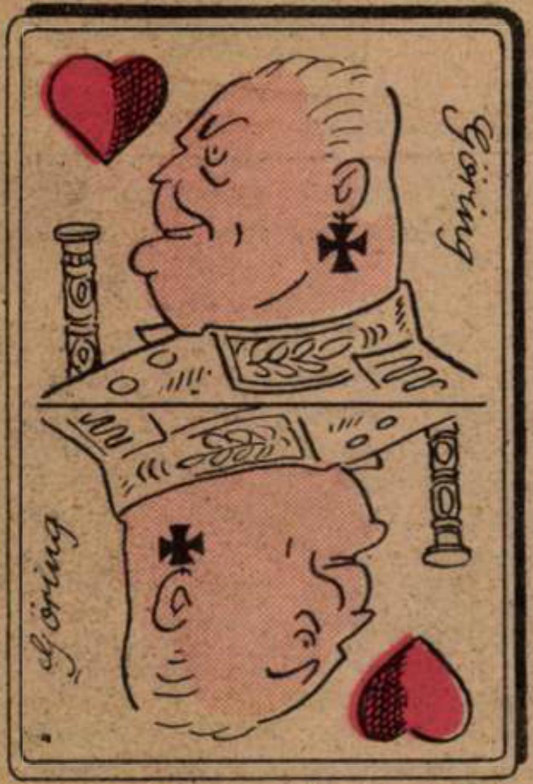
Szólt és szomorúan átlépte a határt öt mázsa zsírral.

Szemelvények az új ÖRDÖG BIBLIÁJÁBÓL

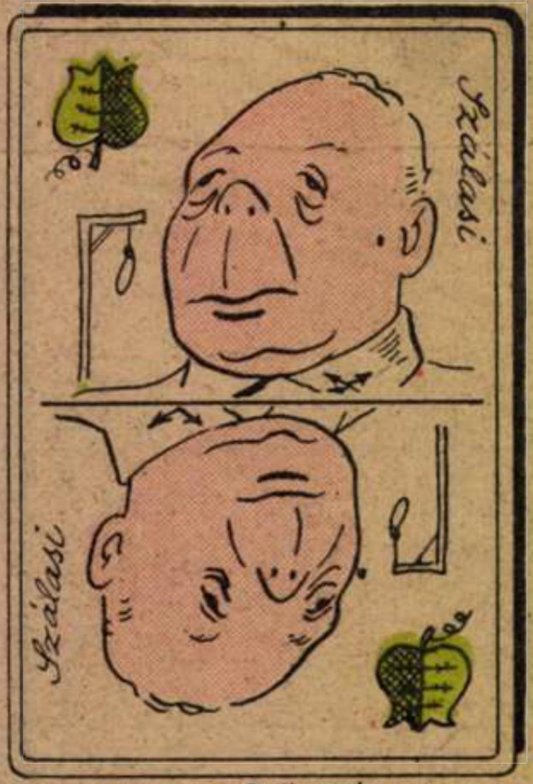

INVOKÁCIÓ

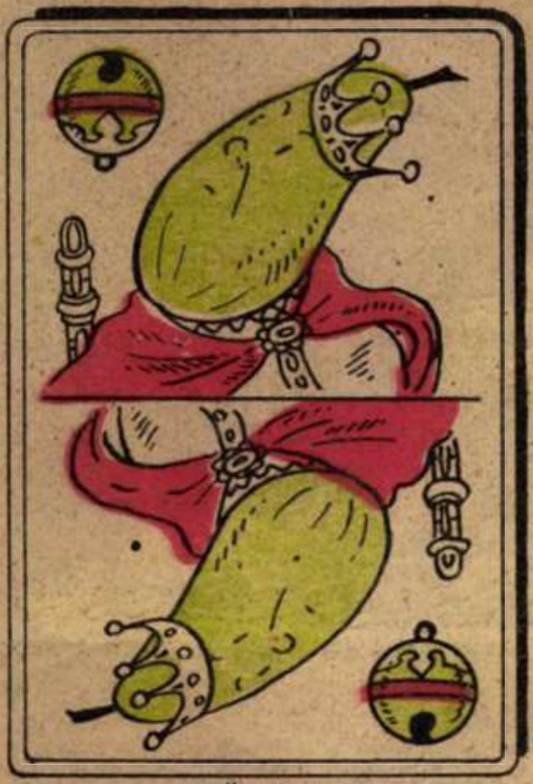
AZ IDŐK VIHARÁBAN KIS
MEGTÉPETT VEREBEK
VAGYUNK... FELEDJÜNK, JÁTSSZUNK HÁT:
KÁRTYÁZZUNK, GYEREKEK!

A PIROS DISZNÓ GÖRING ÚR
A SORSA MA SIRALOM:
NEM ÉRVÉNYES E DISZNÓRA
A VÁGÁSI TILALOM.

A ZÖLD FELSŐ SZÁLASI VOLT
CSAK. JÖJJÖN BELJEBB Ő,
FELSŐ VOLT, DE PÁR CENTIVEL
LESZ MAJD MÉG FELJEBB Ő...

MEGILLETŐDVE HALKUL ITT
EL IRÓ ÉS IRÁLY:
SZÁZ PENGŐ EBBŐL EGY KILÓ
EZÉRT A TÖK: KIRÁLY.

HA BEÁLL MAJD A NAGY HIDEG
KIRÁLY LESZEL MAKK ÁSZ:
ANNYI FÁJA KINEK VAN ITT,
MINT NEKED, VÉN VADÁSZ?...

EPILÓGUS

ELÉG. NYILAS... FA... ÁR... EZ MIND
AZ EMBERT LEVERI;

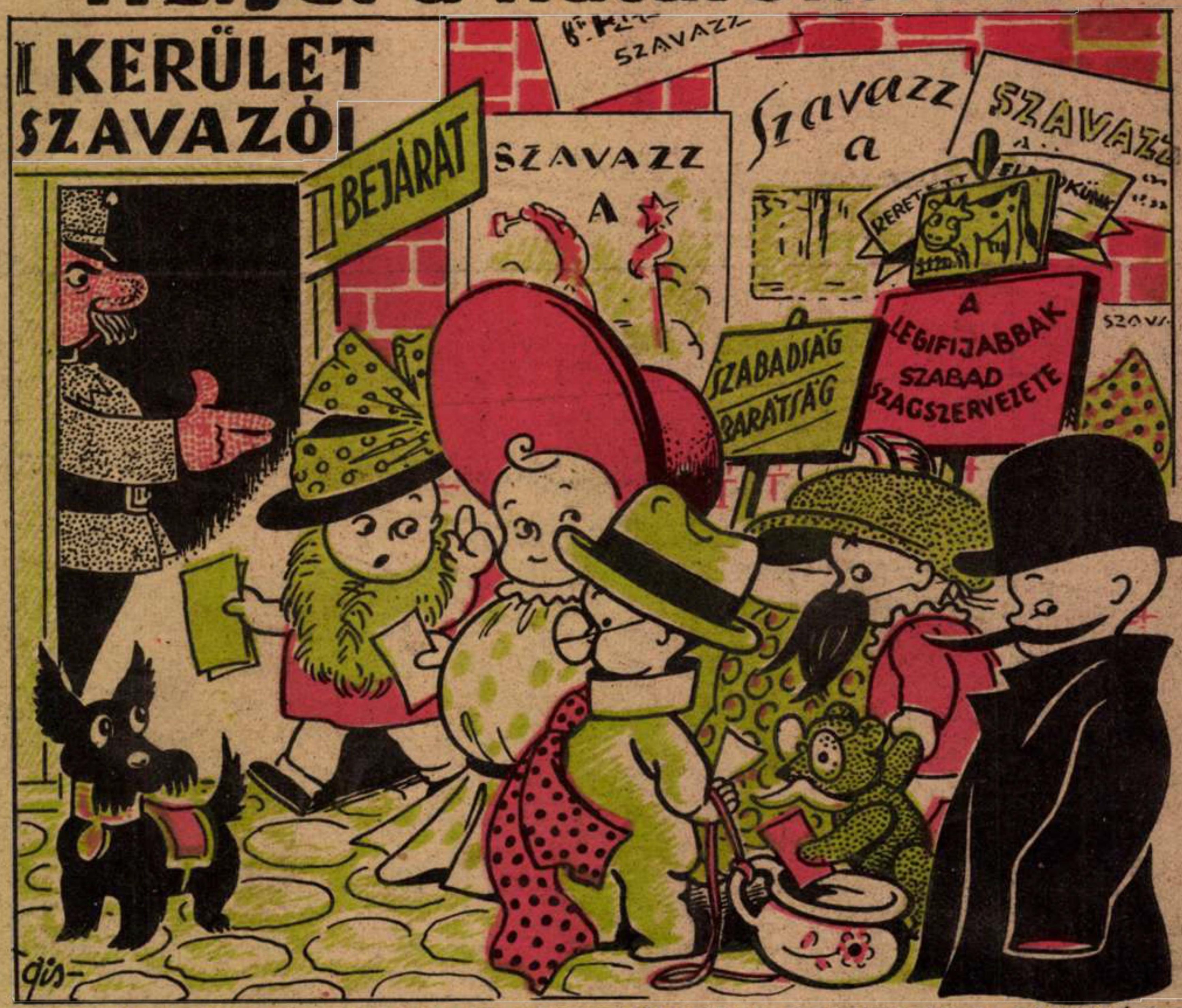
A KÁRTYÁT, MEGMONDTA A CIM
AZ ÖRDÖG KEVERI...

A 7 legennivalóbb vicce

— Mondja, hogy lehet az, Kuzmicsek úr, hogy a maga üzletében négyszázötven pengő a hagyma, szemben a Schwarcnál csak négyszáz.

— Én korábban zárok.

Helyet a fiataloknak!

A LEGIFJABBAK SZABAD SZAGSZERVEZETE SZERETNE A MUNKÁS-BLOKKRA SZAVAZNI, HOGY A KORHATÁRRAL NE LEGYEN BAJ, MINT 20 ÉVEN FELÜLIEK JELENTKEZNEK.

E heti számunkat
irták és rajzolták:

Aranyos Gusztáv, Békeffi István, Bihari László, Byssz Róbert, Dazvas Szilárd, Faludi György, Farkas Lujza, Feleki László, Gábor Andor, Gergely Miklós, Hidvéghy Ferenc, Hont Ferenc, Kertész Endre, Palásti László, Pártos Jenő, Repcze János, Sándor Károly, Sebők Imre, Shwott Lajos, Szakmáry László, Szegő Gizi, Szűr-Szabó József, Tabi László, Toncz Tibor, Török János, Vasi

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY

Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL

Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—106 és 188—182
Szerkesztőségi órák:
Minden hétköznap 9–1-ig.
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.
Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető:
Nedeczky László.

Sötét kilátások

— Ápropó... volna egy félvaggón lakatom eladó!

